

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **OXY TRADE GmbH**, se sídlem Görlitz, Blumenstr. 59, Spolková republika Německo, zastoupené JUDr. Drahomírou Janebovou Kubisovou, advokátkou se sídlem Mladá Boleslav, Olbrachtova 599/8, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 1387/7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 14. 11. 2014, č. j. 52 Af 30/2014 – 64,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Podle rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 2. 12. 2013, č. j. 53553-2/2013-590000-12, došlo podle § 42d odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“) k propadnutí zajištěných výrobků – minerálního oleje zařazeného pod kód kombinované nomenklatury 27101999 (dále „minerální olej“) v celkovém množství 26.000 litrů, který byl ve vlastnictví žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“). Důvodem propadnutí byla skutečnost, že zásilka byla přepravována bez dokladů specifikovaných v ustanovení § 42 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, konkrétně bez zjednodušeného průvodního dokladu dle § 30 tohoto zákona. Stěžovatelka se bránila odvoláním, které bylo rozhodnutím Generálního ředitelství cel (dále jen „žalovaný“) ze dne 28. 5. 2014, č. j. 12193-2/2014-900000-304.3, zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutí žalovaného napadla stěžovatelka správní žalobou, v níž tvrdila nedostatečně zjištěný skutkový stav, překročení mezí správního uvážení a odmítla, že by neunesla důkazní břemeno. Konkrétně se odvolávala na dokumenty předložené v průběhu správního řízení, především na rámcovou smlouvu sjednanou s odběratelem minerálních olejů. Podle ní neměl být

předmětný olej použit pro pohon motorů či výrobu tepla, a neměl tudíž spotřební dani podléhat. Stěžovatelka měla rovněž za to, že se na minerální olej nevztahuje povinnost zjednodušeného průvodního dokladu a nesouhlasila s požadavky ve smyslu prověřování obchodních partnerů, které na ní byly správními orgány kladeny.

Rozsudkem ze dne 14. 11. 2014, č. j. 52 Af 30/2014 – 64, Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále „krajský soud“) podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) správní žalobu zamítl.

Krajský soud se ztotožnil s názorem žalovaného i prvoinstančního správního orgánu. Vyšel z jednotlivých ustanovení zákona o spotřebních daních a konstatoval, že daný minerální olej byl předmětem spotřební daně, neboť nebylo prokázáno, že by jeho určení daňovou povinností vylučovalo. Bylo tudíž nezbytné dopravovat jej se zjednodušeným průvodním dokladem. Vzhledem k tomu, že žádný z předložených dokumentů zjednodušenému průvodnímu dokladu neodpovídal, a navíc se v dokladech vyskytovaly nepravdivé údaje, byly dány podmínky k zajištění minerálního oleje podle § 42 odst. 1 písm. a) a c) zákona o spotřebních daních. Následné propadnutí věci bylo realizováno v souladu se zákonem, neboť byl vlastník minerálního oleje znám a důvody k jeho uvolnění ze zajištění nenastaly.

Krajský soud se neztotožnil s argumentací založenou na obsahu rámcové smlouvy mezi stěžovatelkou a odběratelem, neboť její znění neodpovídalo zjištěným skutkovým okolnostem. Soud označil za stěžejní absenci požadovaných dokladů a uvedení nevěrohodných údajů, což rámcová smlouva zpochybnit nemohla. Přestože stěžovatelka tvrdila, že minerální olej není předmětem spotřební daně, nepovedlo se jí toto tvrzení doložit. Neuvedla totiž konkrétní způsob jeho využití, ani subjekt, který by jej měl realizovat. Místo určení dodávky se navíc ukázalo smyšleným. Za této situace krajský soud usoudil, že správní orgány postupovaly zcela v souladu se zákonem, a nemohly tudíž překročit správní uvážení. S názorem správních orgánů se krajský soud ztotožnil i v tom, že měl být minerální olej označován, ve smyslu ustanovení § 134m odst. 1 zákona o spotřebních daních.

Závěrem krajský soud dodal, že stěžovatelce nebyla zkrácena žádná ústavní práva, neboť správní orgány postupovaly v mezích zákona.

Kasační stížností ze dne 18. 12. 2014, doplněnou podáním ze dne 2. 3. 2015, napadá stěžovatelka rozsudek krajského soudu dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Namítá jednak nesprávné posouzení podmínek značení minerálních olejů a následně rozporuje požadavky, které na ní byly kladeny ve vztahu k obchodním partnerům.

Stěžovatelka krajskému soudu rovněž vyčítá, že rozsudek trpí přepjatým formalismem a omezil se na opakování argumentů správních orgánů, aniž by byly reflektovány žalobní námitky. Má za to, že se soud řádně nevěnoval dokladům, jež byly předloženy v daňovém řízení, a to především rámcové smlouvě, v níž bylo dojednáno, že minerální olej nebude spotřební dani podléhat. Upozorňuje, že kupující byl informován, že nesmí olej použít jako motorové palivo a odmítá tvrzení, že další využití oleje neprokázala. Dodává k tomu, že v rámci běžných obchodních transakcí není schopna opatřit jiné důkazy, než řádnou smluvní dokumentaci, která má zajistit závazek odběratele užívat zboží určitým způsobem. Pokud takové důkazy správní orgány požadovaly, postupovaly v rozporu se správním uvážením. Stěžovatelka rovněž argumentuje tím, že povinnost k dani vzniká až v případě, kdy jsou výrobky určeny k pohonu motorů či výrobě tepla, k čemuž v daném případě nedošlo.

Připomíná také, že kupující si minerální olej objednal jako nebarvený a za účelem dalšího

exportu. V tomto ohledu se domnívá, že byly splněny podmínky § 134m odst. 4 zákona o spotřebních daních. Stěžovatelka následně konstatuje, že dokud nebylo zboží převzato zákazníkem, bylo stále jejím vlastnictvím, a nevztahují se na něj proto právní předpisy České republiky. Uvádí, že krajský soud se vůbec nezabýval tím, že podle předpisů Evropské unie nepodléhá minerální olej povinnému značkování.

Stěžovatelka má také za to, že se na přepravu minerálního oleje nevztahovala povinnost dopravovat jej se zjednodušeným průvodním dokladem. Podle ní to vyplývá ze skutečnosti, že se tato povinnost vztahuje jen na zboží podléhající spotřební dani. Podle jejího názoru však předmětný minerální olej vzhledem k § 45 odst. 3 písm. d) a odst. 4 zákona o spotřebních daních spotřební dani nepodléhá.

V závěru stěžovatelka nesouhlasí s názorem, že cílem obchodu bylo obcházení daňových předpisů. Nelíbí se jí, že správní orgány učinily závěr o nevěrohodnosti obchodní transakce na základě poznatků, s nimiž nemohla disponovat. Namítá, že požadavky, které jsou na ní v tomto ohledu kladeny, jdou nad rámec povinností upravených zákonem, což je v rozporu se svobodou podnikání.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem proto stěžovatelka navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil dne 17. 3. 2015. Především odkázal na svá předchozí rozhodnutí. K námitkám stěžovatelky doplnil, že se na její jednání vztahují předpisy České republiky, neboť režimu zákona o spotřebních daních je zboží podřízeno od okamžiku dopravy na území ČR. Trvá na tom, že minerální olej podléhal spotřební dani, přičemž o problematiku jeho značkování v řízení před správními orgány vůbec nešlo; není to tudíž důvod podstatný. K požadavkům kladeným na stěžovatelku dodává, že si informace o kupujícím mohla ověřit z dostupných veřejných zdrojů (registrace ke spotřební dani, sídlo kupujícího, obor podnikání) a tím se mohla vyhnout následným problémům v daňovém řízení. V tomto ohledu žalovaný nevylučuje, že se kupující vůči stěžovateli dopustil soukromoprávního deliktu. To ovšem nemá vliv na veřejnoprávní opatření, které muselo být provedeno.

K vyjádření žalovaného podala stěžovatelka repliku, která však žádné nové skutečnosti či argumentaci neobsahovala.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátkou a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka se explicitně odvolává na kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., nicméně zdejší soud nepřehlédl, že některé z námitek vycházejí z jejího přesvědčení, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s žalobní argumentací. V tomto směru se tedy jedná o námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku, podřaditelnou pod kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., kterou je z logiky kasačního přezkumu třeba vypořádat jako první. Platí totiž, že

podrobit věcnému hodnocení je možné jen rozsudek přezkoumatelný.

Stěžovatelka konkrétně uvedla, že je napadený rozsudek zatížen přepjatým formalismem a zatímco soud opakuje argumenty žalovaného, některé z žalobních námitek ponechává bez povšimnutí. Lze souhlasit s tím, že krajský soud v mnohém odkázal na argumentaci použitou žalovaným v průběhu správního řízení, to však neznamená, že by se jednotlivým námitkám sám nevěnoval, popřípadě je zcela opomenul. Nejvyšší správní soud stabilně judikuje, že není chybou, pokud se soud s námitkami správních orgánů ztotožní a pro stručnost na jejich závěry odkáže. Měl by však v odůvodnění rozsudku vyložit, proč tak učinil, popřípadě přidat alespoň vlastní krátké hodnocení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS). Těmto požadavkům krajský soud plně dostál. Z rozsudku vyplývá, jakým způsobem se s žalobní argumentací vypořádal, proč se s názory správních orgánů ztotožnil, a z jakých právních předpisů vycházel. Odůvodnění rozsudku odpovídá žalobním námitkám a argumentaci stěžovatelky dostatečně reflektuje. Zdejší soud současně připomíná, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatelky o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí. Takovou překážku Nejvyšší správní soud neshledal, a nic tudíž nebrání, aby se dále zabýval meritem věci.

Vzhledem k tomu, že jde v projednávané věci primárně o hodnocení problematiky úzce související se skutkovým stavem, pokládá Nejvyšší správní soud za vhodné alespoň stručně zrekapitulovat rozhodné skutečnosti daného případu.

Dne 17. 6. 2013 bylo zahájeno místní šetření a kontrola výrobků ve vlastnictví stěžovatelky, které byly přepravovány z Polska přes Německo pro společnost ZÁKLADNA. CZ s.r.o., se sídlem Liberec, Ječmínkova 1154/4. Místo určení výrobků se nacházelo na adrese Nové Město č. 2. Dle předložených dokladů odpovídaly přepravované výrobky minerálnímu oleji v množství 26.000 litrů s kódem kombinované nomenklatury 27101999, což bylo následně potvrzeno i celně technickou laboratoří v Hradci Králové. Vzhledem k zjištění, že se na cílovém místě nachází motorest, kde nelze předmětný minerální olej složit, olej nebyl označen a zápach připomínal motorovou naftu, pojala celní hlídka podezření z uvádění nepravdivých údajů a rozhodla se dané výrobky i přepravní vozidlo zajistit. Následně bylo zjištěno, že předložené přepravní doklady neměly všechny náležitosti a především neodpovídaly zjednodušenému průvodnímu dokladu dle § 30 zákona o spotřebních daních. Na základě těchto skutečností rozhodl dne 20. 6. 2013 Celní úřad pro Pardubický kraj o zajištění předmětného minerálního oleje podle § 42 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních. V rámci následujícího řízení předložila stěžovatelka vyjádření s dalšími doklady a rámcovou smlouvou, z níž vyplynulo, že kupující byl informován, že minerální olej nesmí být použit jako pohonná látka. Dále stěžovatelka předložila objednávku na měsíc červen, ve které společnost ZÁKLADNA. CZ s.r.o. uvádí, že olej objednáva nebarvený a bude dále exportován. Ani tím nebyly rozptýleny pochybnosti celního orgánu o přepravě minerálního oleje bez potřebných dokladů.

Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že je mezi účastníky nesporné, že byl přepravován minerální olej s kódem kombinované nomenklatury 27101999. Zároveň není sporu, že přeprava byla realizována bez zjednodušeného průvodního dokladu. Stěžovatelka však tvrdí, že takový doklad nebyl zapotřebí, neboť minerální olej nemohl být na základě rámcové smlouvy použit k pohonu motorů, a nepodléhal tudíž spotřební dani. S ohledem na ustanovení § 45 odst. 3 a 4 zákona o spotřebních daních se na něj proto povinnost přepravy se zjednodušeným průvodním dokladem nevztahovala. Uvedenou problematiku pokládá Nejvyšší správní soud za klíčovou, neboť důvodem k propadnutí věci byla právě absence požadovaných dokladů.

Ze skutkových okolností vyplývá, že byl minerální olej přepravován z Polska přes Německo na území České republiky. Vlastníkem oleje (prodávajícím) je německá společnost a kupujícím byla společnost sídlící v České republice. Je nepochybné, že přepravované množství (26.000 litrů) přesahuje limity osobní potřeby, a jednalo se tudíž o obchodní transakci mezi podnikateli pro účely podnikání. Vhodné je rovněž poznamenat, že stěžovatelka podléhá v posuzované věci zákonu o spotřebních daních, který se vztahuje také na převážený minerální olej, který byl dopravován na území České republiky. Podle § 30 odst. 1 zákona o spotřebních daních lze vybrané výrobky uvedené do volného daňového oběhu v jiném členském státě a dopravované na daňové území České republiky pro účely podnikání nebo určené k plnění úkolů veřejnoprávního subjektu dopravovat se zjednodušeným průvodním dokladem. Vzor zjednodušeného průvodního dokladu a jeho náležitosti jsou uvedeny v Nařízení Komise (EHS) č. 3649/92 ze dne 17. prosince 1992 o zjednodušeném průvodním dokladu pro pohyb výrobků podléhajících spotřební dani, které byly uvolněny ke spotřebě v odesílajícím členském státě, uvnitř Společenství. Podle čl. 1 tohoto nařízení „[m]ají-li výrobky podléhající spotřební dani, které byly propuštěny pro domácí spotřebu v některém členském státě, použity v jiném členském státu pro účely uvedené v článku 7 směrnice 92/12/EHS, musí osoba odpovědná za přepravu uvnitř Společenství vystavit zjednodušený průvodní doklad. Při přepravě nebo odesílání mezi členskými státy musí být doklad přiložen a předložen při kontrole příslušným orgánům členských států.“ Je tedy zřejmé, že výrobky, které jsou předmětem spotřební daně lze dopravovat pouze se zjednodušeným průvodním dokladem. V kontextu daného případu je proto nezbytné posoudit, zda se citovaná právní úprava vztahuje i na předmětný minerální olej.

Podstatou a smyslem spotřební daně je zatížení vybraných výrobků touto daní a to z důvodu nepřímé regulace jejich spotřeby. Předmětem jsou specifické alkoholické a tabákové výrobky a dále minerální oleje, pro které zákon zavedl shrnující výraz „vybrané výrobky“ (viz § 1 zákona o spotřebních daních). Obecně proto platí, že minerální oleje spotřební dani podléhají. V nyní posuzované věci se jedná konkrétně o minerální olej uvedený pod kódem kombinované nomenklatury 27101999, který je dle § 45 odst. 3 písm. d) zákona o spotřebních daních rovněž předmětem daně. Společně s dalšími výrobky z této skupiny přitom patří mezi vybrané výrobky bez ohledu na účel použití [a *contrario* písm. a), g) a k) daného ustanovení], a regulace zákona o spotřebních daních na něj tudíž dopadá. Nic na tom nemění skutečnost, že povinnost daň přiznat a zaplatit vznikne při jejich uvedení do volného daňového oběhu pouze tehdy, jsou-li určeny k použití, nabízeny k prodeji nebo používány pro pohon motorů, pro výrobu tepla nebo pro výrobu specifických směsí (srov. § 45 odst. 4 zákona o spotřebních daních). To, že v některých případech absentuje povinnost za minerální olej s kódem kombinované nomenklatury 27101999 daň přiznat a zaplatit, nemá vliv na jeho postavení v režimu volného daňového oběhu. Stále se totiž jedná o vybraný výrobek, pro který se uvedením do volného daňového oběhu rozumí mimo jiné „*každý, i protiprávní, dovoz vybraných výrobků mimo režim podmíněného osvobození od daně*“ [srov. § 3 písm. l) bodu 3 zákona o spotřebních daních].

Ostatně v obdobném duchu se již Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 26. 9. 2014, č. j. 4 Afs 147/2014 – 26. Uvedl tehdy, že „*režim volného daňového oběhu nebo podmíněného osvobození daně se neváže na skutečnosti uváděné stěžovatelkou, která se fakticky dovolává ustanovení § 45 odst. 4 zákona o spotřebních daních. Z dikce citovaného ustanovení bez jakýchkoli pochyb vyplývá, že upravuje pouze povinnost daň přiznat a zaplatit (srov. ‘u minerálních olejů podle odstavce 3 vznikne při uvedení do volného daňového oběhu povinnost daň přiznat a zaplatit pouze tehdy, jsou-li určeny k použití, nabízeny k prodeji nebo používány pro pohon motorů, pro výrobu tepla nebo pro výrobu směsí uvedených v odstavci 2.’); nestanoví tedy, že na předmětné vybrané výrobky regulace zákona o spotřebních daních nedopadá. Podmínky, za kterých se jedná o uvedení do volného daňového oběhu nebo do režimu podmíněného osvobození, jsou stanoveny v § 3 a násl. zákona o spotřebních daních, nikoli v ustanovení, jež se dovolává stěžovatelka. Skutečnost, pro jaký účel byly vybrané výrobky v České republice přepravovány, je tudíž z hlediska určení, zda byly v režimu*

volného daňového oběhu nebo jiném, irrelevantní, neboť citované ustanovení nestanoví, že v režimu volného daňového oběhu se vybrané výrobky nachází pouze v případě, že jsou užitý k tam vymezeným účelům, ale že za splnění všech podmínek normovaných ustanovením § 45 odst. 4 vzniká povinnost přiznat a zaplatit daň“ (rozsudek je, stejně jako ostatní zde uváděná rozhodnutí tohoto soudu, dostupný na www.nssoud.cz).

Lze proto uzavřít, že přepravovaný minerální olej je vybraným výrobkem, který byl uveden do volného daňového oběhu a následně dopravován na území České republiky za účelem podnikání. Takový výrobek je ovšem nutné dopravovat se zjednodušeným průvodním dokladem. Pokud jej stěžovatelka neopatřila, a přesto se snažila minerální olej na území České republiky dopravit, naplnila beze zbytku jednání předvídané v hypotéze právní normy v § 42 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních. Vzhledem k tomu, že není povinnost dopravovat předmětný minerální olej se zjednodušeným průvodním dokladem závislá na způsobu jeho dalšího využití, bylo by nadbytečné hodnotit rámcovou smlouvu uzavřenou mezi stěžovatelkou a společností ZÁKLADNA.CZ s.r.o. Závazek kupujícího by totiž neměl na posouzení věci žádný vliv.

Ze shora uvedených závěrů vycházel Nejvyšší správní soud rovněž při posouzení otázky, zda správní orgány postupovaly správně, když minerální olej zajistily a následně rozhodly o jeho propadnutí.

Podle § 42 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních správce daně zajistí vybrané výrobky, popřípadě i dopravní prostředek, který je dopravuje, také tehdy, jestliže zjistí, že vybrané výrobky jsou dopravovány bez zjednodušeného průvodního dokladu či jiných dokladů, na které je v tomto ustanovení odkazováno. O zajištění minerálního oleje bylo rozhodnuto zcela po právu, neboť citovaná skutková podstata byla nepředložením zjednodušeného průvodního dokladu naplněna. V následném řízení mohl správce daně rozhodnout buď o uvolnění zajištěných výrobků, nebo jejich propadnutí, respektive zabrání. Uvolnit zajištěné výrobky lze jen tehdy, prokáže-li se, že s nimi nebylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2 zákona o spotřebních daních. To se v daném případě prokázáno rozhodně nebylo, a protože byl vlastník výrobků znám, rozhodovalo se o jejich propadnutí. Platí přitom, že „[p]ři rozhodování správce daně o propadnutí vybraných výrobků podle § 42d zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, účinného od 1. 5. 2011, nemá správce daně správní uvážení“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10 Afs 148/2014 - 70). Za této situace tedy nemohl správce daně postupovat jinak, než rozhodnout o propadnutí předmětného minerálního oleje. Zákon jiný postup nepřipouští. Správně tedy postupovaly jak správní orgány, tak i krajský soud, pokud jejich přístup aproboval.

Jen stručně se Nejvyšší správní soud zabýval dalšími námitkami stěžovatelky. Vzhledem k tomu, že důvodem k propadnutí minerálního oleje byla absence zjednodušeného průvodního dokladu, bylo by nadbytečné zabývat se podrobněji otázkou, zda měl být olej značen či nikoli. Na rozhodnutí o propadnutí totiž nemá uvedená problematika žádný vliv. V daném kontextu je irrelevantní rovněž polemika ohledně zjišťování informací o obchodním partneru stěžovatelky. Přestože na základě nevěrohodných údajů o místě dodávky a nevěrohodnosti společnosti ZÁKLADNA. CZ s.r.o. pojal celní orgány podezření, že s minerálním olejem není nakládáno v souladu se zákonem o spotřebních daních, nebylo to důvodem pro následné zajištění a propadnutí výrobků. Argumentace stěžovatelky, že po ní nelze požadovat, aby si o obchodním partneru zjišťovala detailnější informace, tedy nemůže na důvodech napadeného správního rozhodnutí cokoli změnit a nemohlo tím dojít ani k zásahu do jejích ústavních práv. I v tomto se lze s rozsudkem krajského soudu ztotožnit.

Na základě výše uvedeného tak nezbyvá než konstatovat, že správní orgány i krajský soud vyhodnotily důvody pro propadnutí minerálního oleje správně. Klíčovou byla skutečnost, že byl

olej přepravován bez zjednodušeného průvodního dokladu, přestože se na něj plně uplatní podmínky plynoucí z § 30 zákona o spotřebních daních. Krajský soud sice převzal některé z názorů správních orgánů, ale celou věc pečlivě přezkoumal a doplnil rovněž vlastní hodnocení, které se ukázalo správné. Naopak některé z námitek stěžovatelky se zcela míjejí s důvody správních rozhodnutí, a bylo proto nadbytečné na ně detailněji reagovat.

Vzhledem k tomu, že kasační námitky důvodné nebyly, nemohl Nejvyšší správní soud dospět k jinému závěru, než posoudit kasační stížnost jako nedůvodnou a jako takovou ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítnout.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů jí nenáleží a náhradu nákladů jí tudíž nelze přiznat. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, u kterého však nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto také v jeho případě rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. srpna 2015

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu